

יינה של תורה

ביאורים בעניני הפרשה על דרך החסידות

לעבוד את השי"ת כעבד עברי

עבודת השי"ת כעבד עברי או כעבד כנעני / "עבד כנעני" בהפקירא ניהא ליה - וכופה עצמו / התבטלות להשי"ת מתוך רצון ועונג

עבודת השי"ת כעבד עברי או כעבד כנעני

בפרשתנו (טו, יב ואילך) נתפרטו ונתפרשו דיני העבד העברי. והנה, משמעותו הרוחנית של "עבד" היא עבודתו של יהודי את הבורא ית"ש, כעבד המשרת את אדונו. ובאופן עבודת ה"עבד" ישנם שני אופנים, וכמבואר בסה"ק שיש העובד את בוראו כעבד העברי, ויש העובד עבודתו כעבד כנעני:

עבד כנעני רומז על מצב בו עבודת ה' היא בניגוד לרצונו של האדם, וכמו עבד בגשמיות ש"נחת רוח שלו היא בהפקירא שיהיה בטל מכל עול וילך אחר שרירות לבו", ומכל מקום "יעשה ויעבוד בעל כרחו רק מצד אימת האדון שלא יכהו בשבט", כך אותו יהודי "שכלו ומדותיו בתאוות העולם" ואף על פי כן "עובד ה' במעשה בפועל ממש" וזאת מחמת שכופה ומכריח עצמו "מאימת רבו יראת עונש שלא יכהו בשבט".

ועבד עברי הוא עבד המשרת אדונו ברצון ובחשק כי "הנפש אלקית מאירים כחותיה בגילוי" ומוחו מלא בהשגת גדולת ה' "שמתכונן בשכלו בתפלה בגדולת ה'", וגם בלבו "יש לו תשוקה במדות שבלב ברשפי אש אהבה ויראה" להשי"ת (ראה בכ"ז בתורת חיים שמות ח"ב עמ' רצג, א. ספר המצוות לאדמו"ר הצמח צדק עמ' פג, ב).

והנה, מצינו בסה"ק (ראה ספר המצוות להצ"צ שם. ועוד) שעבודת בני ישראל נמשלה דווקא ל"עבד עברי", כמרומוז בכתוב "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם" (משפטים כא, ב) דקאי על "העבודה שהעבדים שהן הישראלים צריכים לעבוד, הוא שית אלפי שני דהוי עלמא, ובאלף השביעי הוא אמיתת קבלת השכר, ואז יצאו לחפשי חנם".

ויש לבאר היטב המעלה בכל אחד מאופני העבודה, ומדוע הושוותה עבודת בני ישראל לעבודתו של עבד העברי דווקא.

”עבד כנעני” בהפקירא ניהא ליה – זכופה עצמו

עבד כנעני הוא, כאמור, מי אשר מצד עצמו בהפקירא ניהא ליה ועובד הוא את רבו בכפיה מחמת אימת השבט, אך למרות פחיתות מעלת עבודה זו, הרי לאמיתתו של דבר מעלה גדולה ונפלאה יש בעבודה זו (במבואר להלן ראה בספר המאמרים יו”ט של ר”ה תרס”ו עמ’ שי. שכו ואילך).

כי, תכלית עבודת האדם היא שיהיה בטל להשי”ת בתכלית ולא ירגיש כלל מציאותו העצמית ורצונותיו הפרטיים, רק כל עניינו יהיה לקיים רצון השי”ת ולעבדו, וזהו עניינו של ”עבד כנעני” ברוחניות דאף שרצונותיו הם בעניינים גשמיים וחומריים, הוא כופה את עצמו ומבטל רצונו ומציאותו לעבדות המוחלטת לבורא עולם, והרי הוא ”מתבטל בכל עצם מהותו כאילו אינו במציאות בעולם לעצמו כלל”, ו”עובד בעול מלכות שמים”.

לעומתו ”עבד עברי” אין בו מעלה נפלאה זו, אי אפשר לו לומר עליו שבטל בתכלית לאדונו, שהרי עבד זה עובד את השי”ת מתוך הבנה בגדולת ה’ עד אשר מאיר אור הקדושה במוחו ולבו, והרי הוא כאותו עבד ש”שמח ומתענג בעבודתו מצד גודל אהבתו והתקשרותו בלב ונפש לאדונו” משום שהוא ”יודע ומכיר גודל מעלת האדון והפלאות”.

ונמצא, דעם כל גודל מעלת עבודתו שמבין במוחו גדולת ה’, ולבו בוער באהבה להשי”ת, מכל מקום אינו בטל במציאות לאדון כל, שהרי סיבת עבודתו היא לא מחמת שמבטל רצונו, אלא להיפך מחמת שכוחות נפשו מוארים באור הקדושה והוא הולך אחר לבו ומוחו, ועל כן, אף שרצונותיו וחשקו הם בענייני קדושה, מכל מקום כל זמן שמרגיש עצמו למציאות חשובה, אפילו שרצונו לעבוד את השי”ת, חסר עדיין בהתבטלותו המוחלטת לפני מלך מלכי המלכים.

והיוצא מזה, אשר למרות ש”עבד כנעני” הוא בדרגה נחותה מזה ה”עברי”, שרצונותיו העצמיים הם בעניינים גשמיים נחותים, אף על פי כן גדלה מעלת עבודתו מחמת היותו בטל להשי”ת ובזה שאינו מתחשב כלל ברצונותיו העצמיים.

התבטלות להשי”ת מתוך רצון ועונג

ומעתה יש להבין, דאם גדלה כל כך מעלתו של עבד כנעני והתבטלותו המוחלטת כלפי השי”ת, מדוע הושוו ישראל לעבודתו של העברי דווקא?

והמענה לכך הוא שכל יהודי מחוייב לעבוד את עבודתו בשני האופנים: מחד עליו לשרת את קונו כ”עבד כנעני” המבטל רצונו ומציאותו לאדון הכל, אך נוסף לכך עליו

לזכך גם את שכלו ומידותיו שיאיר בהם אור הקדושה ותהיה התבטלותו להשי"ת מתוך רצון ותענוג – כעבד עברי.

ואחד הטעמים לכך שמוכרחת גם עבודת העבד העברי נאמר העורך: הביאור דלקמן, בנחיצות עבודת המידות נוסף לביטול, לא בארו רבנו בנוגע לעבד עברי וכנעני אלא בנוגע לענין אחר, והצגנוהו כאן להיות שמוסיף ביאור במעלת עבודת "עבד העברי":

כאשר האדם מבטל את עצמו לעבודתו ית', הרי הביטול והכניעה ניכרים רק בפעולותיו: במחשבה בדיבור ובמעשה, אך כוחותיו הפנימיים, שכלו מידותיו ורצונותיו אינם חדרים באור הקדושה, ואדרבא, רצונו הפנימי של עבד הוא להסיר מעליו את עול אדונו – "עבדא בהפקירא ניהא ליה", אלא שביודעו שעליו לשרת את אדונו הוא מבטל רצונותיו ומאוויו מכל וכל ומתמסר לעבודתו.

וכמו כן יהודי המבטל רצונותיו והבנתו ומתמסר אך ורק לעבודת ה', הרי כוחותיו הפנימיים נותרו כשהיו, שהם חפצים ואוהבים את ענייני עולם הזה ותענוגיו.

ונמצא, שאותו יהודי אינו בטל לגמרי לקב"ה, שהרי מציאותו אינה חדורה באור הקדושה, וכביכול יש בו בפנימיותו כוחות ורצונות שאינם מתבטלים להשי"ת ואדרבא רוצים להיפך ח"ו, ואף שהוא מבטל רצונותיו, מתגבר עליהם ומנצחם בכל הקשור למעשה בפועל, עדיין נותרו התאוות והרצונות עצמם כשהיו, ואם כן כוחות אלו אינם בטלים להשי"ת.

ועל כן, נוסף לביטול המוחלט להיות מוכן לעשות ככל אשר יגזור עליו השי"ת, צריך האדם לעמול לקדש שכלו ומוחו ולשנות מידותיו שיתענגו בעבודת ה', שיהי' מוחו מלא בידיעת ה', ולבו בוער באהבתו וביראתו ית', ואזי ביטולו לקב"ה הוא בשלמות – שגם כוחותיו הפנימיים רוצים בעבודת אדון הכל.

וזהו מה שנמשלה עבודתם של ישראל לעבד העברי, כי העבודה הרצויה מאיש הישראלי היא שיבטל תמיד את עצמו לעשות ככל אשר ידרוש ממנו הבורא, אך ביטול זה לא יבוא אצלו בכפיה ובהכרח ובעבודה "יבשה" בלא לב ולב, אלא התבטלות מתוך רצון ותענוג, כי מבין ומשיג בגדלות ה' ובטוב טעם ודעת שבענייני קדושה, תורה ומצוותיה.

